

at vore arbejdsløse mennesker bliver uddannet, så de bliver kvalificeret til at gribe de nye job, haps, med det samme, i det øjeblik konjunkturopgangen kommer igen.

En så intens indsats også i ledighedsperioder i en konjunkturedgang og også i store ledighedsperioder er fantastisk afgørende for, at det danske samfund kommer helskindet i sving igen. Det er det, der er den inderste kerne i arbejdsmarkedsreform III, i årsindkomstmodellen og i den økonomiske strategi for denne regering, og det er i virkeligheden en unik tænkning, som gør, at vi selv i den defensive økonomiske strategi er offensiv på menneskers betingelser.

Hr. Kim Behnke holdt et meget traditionelt indlæg set fra hr. Kim Behnkes synspunkt og et umiddelbart meget urovækkende indlæg set fra mit synspunkt. Hr. Kim Behnke har stor fortællingskærlighed for USA; det ved jeg godt, og det er naturligvis hr. Kim Behnkes og hans partis eget valg. For vort vedkommende må jeg sige, at det jo er kendte eksperimenter, som vi også har set afprøvet i vor del af verden.

Og jeg må sige til Fremskridtspartiet, at regeringen tror fundamentalt ikke på den idé, at nu skal vi demontere velfærdssamfundet og koncentrere os om de 10 pct. svageste og fattigste. Vi ved af erfaring fra andre lande, at det bliver de hverken bedre stillet eller rigere af, for alle andre samfundsgrupper vil i højere grad forsikre sig selv og i mindre grad tænke på velfærdssamfundet som helhed. Det er ikke vejen at gå, og derfor tror jeg ikke rigtig, at vore veje kan mødes – naturligvis altid i venskabelig diskussion, men ikke når det gælder egentlige politikformuleringer.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Jann Sjursen for hr. Jann Sjursens tanke om og stemme til et konstruktivt samarbejde. Det gælder både det grønne område, energiområdet og boligstøtteområdet, og det gælder også hr. Jann Sjursens menneskesyn, som jeg var glad for at hr. Jann Sjursen havde lagt mærke til også gjorde sig gældende i min åbningstale forleden. Jeg glæder mig til samarbejdet og kan kun bekræfte, at det er regeringen indstillet på.

Til Dansk Folkeparti, som efterlyste bemærkninger om retspolitik, må jeg sige, at det er på ingen måde glemt; det spiller en stor rolle også i regeringens tænkning. Hr. Thulesen Dahl vil kunne erindre sig de redegørelser, justitsministeren adskillige gange har givet om vores ind-

sats over for rockerkriminalitet, vores indsats over for narkopushere, vores indsats for at begrænse kriminaliteten i øvrigt og ikke mindst – hvad jeg synes er fantastisk vigtigt – vores indsats for at forebygge kriminalitet.

Og dér vil jeg appellere til Dansk Folkeparti om også at skænke forebyggelsen en tanke. Jeg tror ikke, at det er den rigtige vej at gå at sænke den kriminelle lavalder til 12 år; det tror jeg ikke. Jeg kender godt den gamle historie fra landet om faderen, der gav knægten en lussing, og hvor knægten sagde: Jeg har jo ikke gjort noget, hvorefter faderen sagde: Det er mere for en sikkerheds skyld. Jeg tror, at den tid er forbi, hvor man gjorde dét »mere for en sikkerheds skyld«. Vi skal give vore unge en fremtid, og vi skal gøre det, som undervisningsministeren har sagt vi skal gøre: Vi skal nå dertil, at over 90 pct., ja helst 95 pct., af vore unge kommer i gang med en uddannelse, der passer til dem, så de kan komme videre.

Det er rigtigt, at der er nogle unge, også andengenerationsunge, hvor vi kan sige, at dér er en gruppe – heldigvis ikke så mange – som vi skal håndtere på en eller anden måde. Men jeg må advare meget imod at generalisere, fordi der nu engang er nogle, der er kommet lidt skævt af sted – også nogle, der er alvorligt kriminelle, ikke så mange, men nogle er der, det er jeg enig i – for det tror jeg ikke nogen er tjent med. Vi skal håndtere det spørgsmål på en klog og fornuftig måde, og det kan vi håndtere. Og vi skal sørge for, at andengenerationsindvandrerbørnenes forældre kommer i arbejde, for en forudsætning for, at man kan finde sin identitet, er også, at man kan spejle sig i et voksent menneske.

Må jeg som min næstsidste bemærkning blot sige tak til sundhedsministeren for hans langsigtede sundhedspolitiske program, som vi er glade for at se frem til.

Jeg vil gerne slutte med at sige tak for en god debat og understrege mit ønske om, at vi får et godt samarbejde efterår her. Det er tiden for samarbejde, og jeg vil i den forbindelse citere, hvad formanden for en lille lokal SiD-afdeling i Ringkøbing Amt har sagt for ganske nylig:

»Lad os starte med at spørge, hvad folk kan, i stedet for at starte med at spørge, hvad de ikke kan. Hvis vi starter med at interesse os for, hvor store tabere de er, risikerer vi, at det, vi siger, bliver en selvforstærkende profeti. Lad os starte med at spørge, hvad folk kan.«